

ki je bila z močnimi žebli k steni pritrjena. Deček se na vso moč steza, da bi z roko dosegel ptička, pa ga ne more; tudi s šibico ga ne more prepoditi izza omare. Zdaj začne, kakor imajo otroci navado, glasno jokati, da bi rad imel ptička in da bo uboga živalica poginila . . .

Oče se usmili ubogega vrabčka in siloma odtrga omarico od stene. Ptiček sfrči, in tako dolgo in tako željno povsod iskana pratika pade na tla. Zdaj je imel v rokah dokaz, da je dolg pošteno plačal in čast je rešena!

Na tla poklekne sedaj hudo poskušena družina in z vročimi solzami se zahvaljuje ljubemu Bogu za nenadno rešenje.

Planinšek se zdaj ne more temu dokazu nič več ustavljati, nasprotno še onih dolžnih 20 goldinarjev odpusti, da bi vsaj nekoliko popravil storjeno krivico.

Vsi vaščani so v tej dogodbi spoznali ljubeznjivo roko božjo, ki se je ta pot poslužila mladega vrabca, da si je stiskana družina rešila imetje in poštenje. — Ne zabi, da tudi tvoje življenje je v rokah božjih: v Gospoda zaupaj in v njegovo očetovsko varstvo se izročuj!



Angelj rešitelj.

Spomladi se v logu sprehaja Bogdan,
Trocentice rmene nabira,
In veže s spodleski jih v šopek krasán
In nanje koračnice svira.

Kar znamenje v senci vejevja zazre,
V njem angelja váruha lice.
Molitev mu tiha iz srca privrè. —
Podobo odene v cvetice.

Tako-le pa moli pobožni Bogdán:
»Ti vódi me, angeljček mili,
Da Jezusku svojemu iskreno vdan
Ostanem v veselji in sili!«

Ko lahkega srca odide naprej
 Po mehki neznani mu poti,
 V goščavo zgubi se mu steza — in glej
 Prepád zazija mu naproti.

Dehteča cvetica prepada parób
 Na skali zarasteni diči;
 S košatimi vejami diči jo dob,
 Na vejah prepevajo ptiči.

Ustavi se deček. Kakó bi pač rad
 Cvetico odtrgal na ruši! —
 Oprezno se sklóni nad temni propád —
 A zdajci se skala odkruši. —

Od straha zagrne očesi mu noč,
 V neznanem prepadu že gine;
 Kar hipno na stezo nevidna ga moč
 Postavi iz temne globine. —

Ko rešenec plašen ozrè se okrog,
 Med vejami znamenje vidi,
 S svetlobo napolnjen okoli je log,
 Kot bíli od zlata bí zidí.

Krilatec s perotmi srebrnimi sam,
 Z nebeškim sijajem na lici
 Izgine v podobi — in čárobni hram
 Stemni se v vejevja hladnici.

Rešitelja svojega deček spozna,
 Strahú in radosti zajóče,
 Na zemljo poklekne in zroč do neba —
 Zahvali se angelju vróče.

A. Medved.



Lepi izgledi prvega sv. obhajila.

17. Sveti Alojzij.

Prav veliko vam ne bom povedal o prvem svetem obhajilu angeljskega mladeniča sv. Alojzija. To pa zato ne, ker bi vam moral kar vse življenje sv. Alojzija po vrsti povedati, ko bi vam hotel prav natanko opisati pripravlanje njegovo za ta najlepši dan in pa preobilne